

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2016, čj. MSP-464/2016-OSV-OSV/4, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 2/2017 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Si 1407/2015; tímto rozhodnutím městský soud částečně odmítl žalobcovu žádost o informace.

[2] Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Svůj návrh odůvodnil tím, že orgánem prvního stupně v řízení o svobodném přístupu k informacím, jehož se žaloba týká, byl právě městský soud.

[3] K návrhu městského soudu se souhlasně vyjádřili žalobce i žalovaný.

[4] Návrh je důvodný.

[5] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát (tzv. nutná delegace).

[6] Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (blíže viz náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94).

[7] Z návrhu předsedy senátu městského soudu, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, jsou patrné důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ve věci, v níž v prvním stupni rozhodoval městský soud.

[8] Nejvyšší správní soud se s názorem vyjádřeným v tomto návrhu ztotožňuje. Městský soud, který ve správním řízení rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Tato skutečnost by mohla vést k důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců městského soudu. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu proto mohou být vyloučeni pro možnou podjatost. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z tohoto důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

[9] K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004-70, v němž dospěl k závěru, že v případě, kdy je ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí místopředsedy krajského soudu (Městského soudu v Praze) a o věci má rozhodovat tentýž soud, lze mít objektivní pochybnost o nepodjatosti všech soudců tohoto soudu, neboť místopředseda soudu může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy.

[10] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl, podobně jako například v usneseních ze dne 31. 3. 2016, čj. Nad 70/2016-24, nebo ze dne 30. 6. 2016, čj. Nad 150/2016-36, k závěru, že návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. je důvodný, a proto přikazuje věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze jako jinému než místně příslušnému krajskému soudu, který je soudem nejbližším sídlu (bydlišti) účastníků řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu